

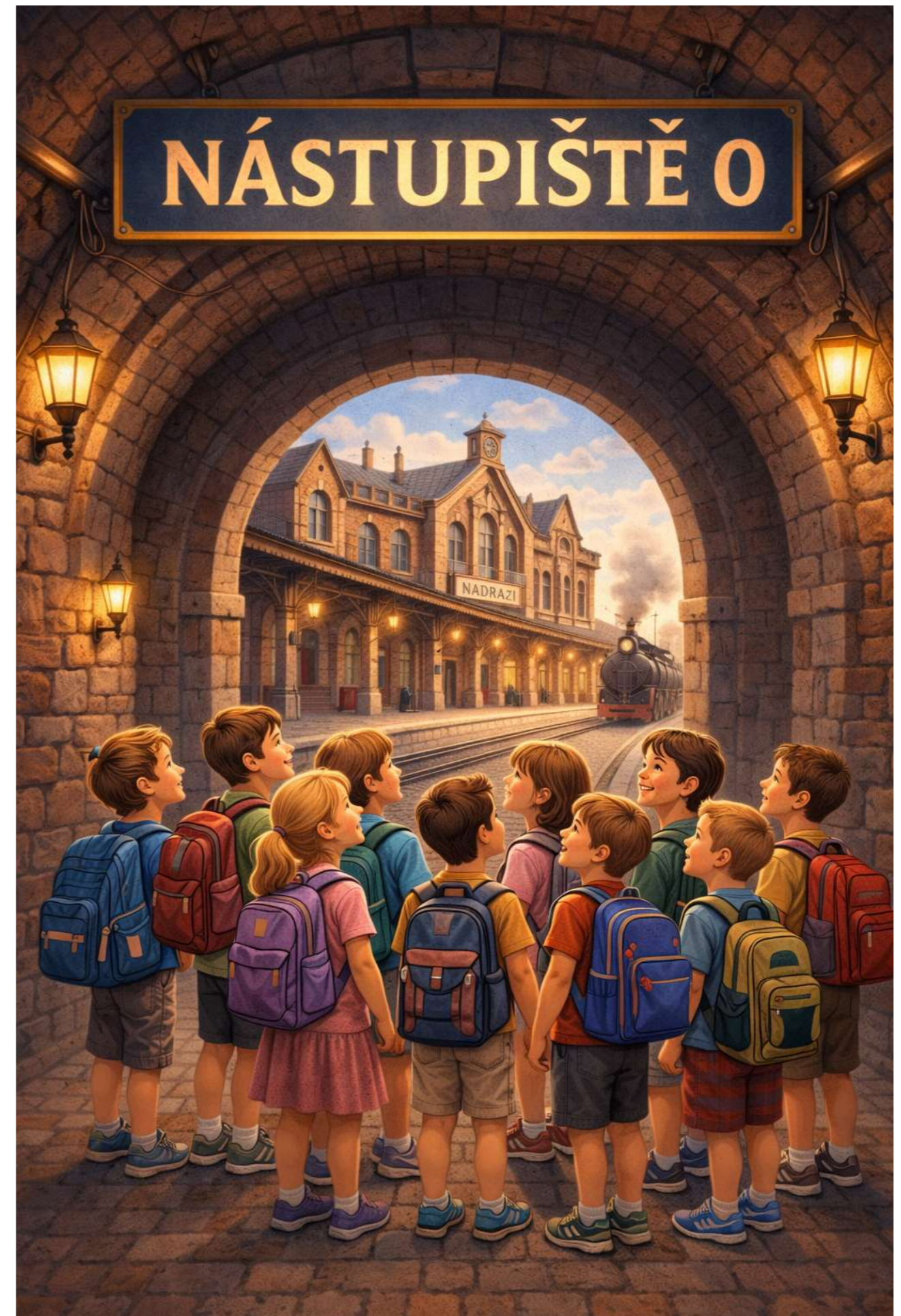
Tunel pod školou

Nacházíme se v dlouhém, tmavém tunelu pod školou. Tunel působí trochu strašidelně, ale zvědavost je silnější než strach. Z hlubin před námi se náhle ozve táhlé, duté zahoukání, které se několikrát odrazí od kamenných zdí. Vydáváme se vpřed ke vzdálenějšímu konci, kde se v dáli mihotá bledé světlo. Jak se k němu pomalu blížíme, světlo sílí a před námi se objevuje nápis „Nástupiště 0“. Za ním vidíme staré nádraží, jako vystřižené z prababiččiných fotografií.

„Jéé, podívejte!“ vykřikne Laura.

„Pojďme tam!“ zavelí Kuba. Neváháme a vstupujeme na „Nástupiště 0“ starého nádraží.

„Všechno nasvědčuje tomu, že nás čeká neobyčejný výlet,“ přemýšlí nahlas paní učitelka.

Staré nádraží a lokomotiva

Všechno tu vypadá jako před sto lety. Staré lampy svítí žlutým světlem, nádražní budova je celá z kamene a na kolejích u nástupiště syčí parní lokomotiva. Vzduch je prosycen vůní horkého kovu, uhelného dýmu a naolejovaných dřevěných pražců.

Na nástupišti čeká pan výpravčí, v jedné ruce plácačku, ve druhé píšťalku. Usměje se na nás a vážně praví: „Dnešní den je výjimečný. Můžete se vydat za dobrodružstvím – záleží jen na vás, kam vás vlak zaveze.“

Děti pravda moc nerozumí, jak přesně to myslí, ale jsou plné zvědavosti, očekávání a pevného odhodlání. Všichni netrpělivě pokukují po paní učitelce, a když ta po krátkém váhání kývne hlavou, jedno po druhém nadšeně nastupují do vlaku.

Tajemná jeskyně

Vlak jede dlouho předlouho neznámou krajinou, a když se skřípěním brzd konečně zastaví, mezi chuchvalci páry valícími se z komína lokomotivy spatříme neobvykle křivolaké nástupiště a poněkud zašlou tabuli s nápisem „-1“. Jakmile vystoupíme, slyšíme rytmické funění lokomotivy, jehož ozvěna se odráží od vysokých kamenných stěn. V chladném průvanu je cítit vlhko a syrová hloubka. Tohle nádraží, nebo spíše jeskynní železniční zastávka, už nevypadá jako ze starých fotek, ale rovnou jako z jiného světa.

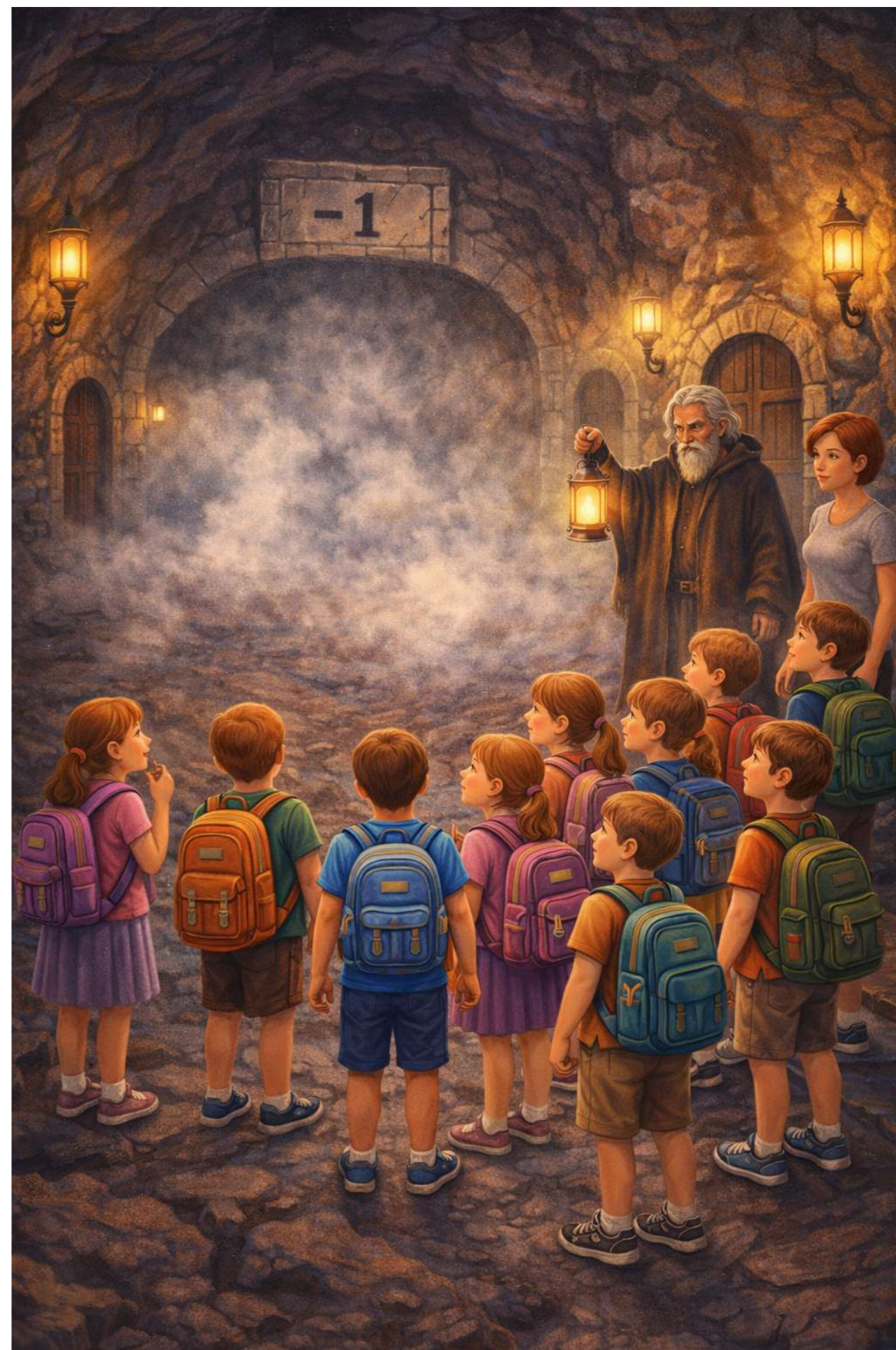
Děti vystoupí... a vlak najednou zmizí jako pára nad hrncem! Zavládne naprosté ticho, občas přerušené kápnutím vody dopadající na kamennou zem.

„Jé, úplně se ztratil! Kde je?“ vykřikne Laura.

„Copak vlak, ale kde to jsme my?“ diví se Misheel.

Na to se kdovíodkud objevuje bělovousý stařec v dlouhém plášti a zářící lucernou v ruce. Vysvětluje nám, že vlak kterým jsme přijeli je kouzelný a místo na kterém stojíme je utajená jeskyně, která kdysi bývala školou.

„Zvu vás na návštěvu děti,“ praví stařec. Dál říká, že nás provede a slibuje, že jeskyní to nekončí. Za jeskyní je prý i kouzelný les.

Stará třída

Stará jeskynní škola je obrovská, chodeb jako v bludišti, ale děti nejvíc zajímá, jak vypadají třídy. Vousatý průvodce ukáže na jednu z nich a děti opatrně vstoupí těžkými dubovými dveřmi dovnitř. Třidu tvoří kamenné zdi, knihovna i stůl ze stejného materiálu, a i lavice jsou vyrobené z hrubých kamenných desek. Ty jsou poněkud křivé a celkem oprýskané, jako by tu stály už stovky let. Na stěně visí tmavá tabule zhusta pokrytá nápisy psanými prastarým písmem a neznámými symboly. Dokonce ani paní učitelka nedokáže přečíst vše! Vzduch ve třídě je vlhký a voní po starých knížkách.

„Tady se opravdu učilo?“ zašeptá s údivem Sofie.

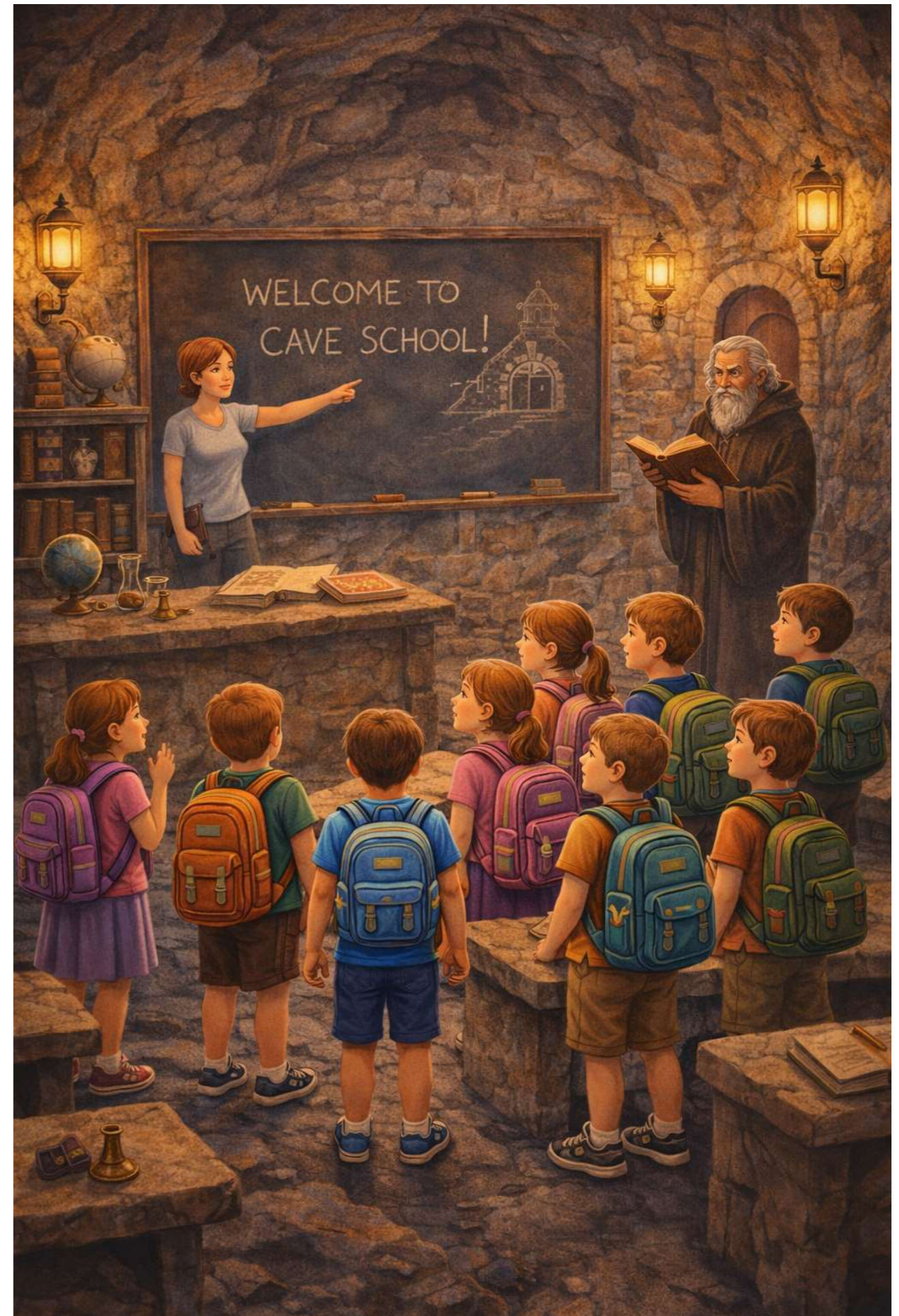
Starý průvodce na to nic neříká a jen luskne kostnatými prsty pravé ruky směrem k tabuli. V tu chvíli prastaré písmo mizí a na tmavém dřevě tabule se objevuje nápis: „Vítejte v jeskynní škole!“

„Týjo,“ zvolá Emilka. „Tak ta je ještě o dost hustější než ta, co máme ve třídě my!“

Paní učitelka se smíchem přitakává a obrací se na průvodce: „Nemluvil jste ještě o školní zahradě?“

„Ne, mluvil přece o tom... no o kouzelném lese, že jo pane?!“ uvádí věc na pravou míru vždy pozorný Max.

Průvodce se na to zprvu jen usmívá pod vousy. „Pojďme tedy, máte-li kuráž,“ oduší po chvíli a vede nás ven ze třídy.

Kouzelný les

Průvodce nás vede kamennými chodbami a strmým schodištěm až k jednoduchému, ale vysoko kle-
nutému portálu. Procházíme skrz a ocitáme se ve slibovaném lese. Les je nádherný – plný květin
a neuvěřitelných zářících barevných hub. Ze všech směrů se ozývá zpěv velkých barevných ptáků.

„To je krása, jak v nějaké pohádce!“ obdivuje barevný hvozd Viktorka.

Průvodce nám zaujatě vysvětluje, že houby nejenže vypadají neskutečně, ale také mají kouzelnou
moc. „A každá úplně jinou!“ oznamuje s nadšením. Dozvídáme se, že modrá houba propůjčuje
schopnost létat, červená umožňuje stát se neviditelným a žlutá dovolí tomu, kdo ji sní, mluvit se
zvířaty. Oranžová přináší velkou sílu, růžová rozezná hudbu a naplní všechno radostí a fialová, to se
podržíte - umí přenášet z místa na místo.

„Každá zkrátka přináší jinou schopnost, ale pozor! Kouzlo zmizí o půlnoci,“ upřesňuje průvodce
a ujišťuje se, že jsme vše správně pochopili.

„Vážně si můžeme vybrat, co chceme vyzkoušet?“ ptá se Saša s pohledem upřeným na houby
vypadající jako růžový hříbek.

„Jistě, je to jen na vás,“ odpovídá průvodce tiše a pomalu zavírá oči.

„Ale radši každý jenom jednu, ať vás nebolí břicha!“ dodává spěšně paní učitelka, ale to už se děti
nadšeně a hlasitě rozbíhají po lese.

Houbařské dobrodružství

Jakmile se děti rozprchnou mezi zářícími houbami, les jako by ožil ještě víc. Každý krok přináší nové překvapení.

Kuba a Max bez váhání ochutnají modré houby – a vzápětí se odlepí od země. Vznášejí se nad korunami stromů, vítr jim čechrá vlasy a pod nimi se rozprostírá barevný les jako z pohádky.

„Hele... já... já se vznáším!“ vykřikne Kuba.

„To je paráda!“ směje se Max a krouží ve vzduchu jako pták.

Nedaleko od nich si Rafael opatrně ukousne ze žluté houby. Nejprve se nic neděje, ale pak zaslechne tiché, hluboké zafrkání. Otočí se – a přímo před ním stojí majestátní stříbrný jelen.

„Vítej, člověče,“ promluví klidným hlasem.

Rafael vytřeští oči. „Ty... ty mluvíš!“

„A ty mi konečně rozumíš,“ odpoví jelen a skloní parohy.

Tea a Míša, kteří se drží poblíž, se k Rafaelovi přidají. I ony začnou vnímat šepot lesa – ptáci si povídají ve větvích, liška cosi vypráví o skrytých stezkách a vítr mezi listy nese tichá poselství.

„Ta liška říká, že o kus dál je průchod mezi kapradím,“ překládá do lidské řeči Tea.

Maty a Lukáš mezitím narazí na červené houby. Vymění si spiklenecký pohled a ochutnají.

„Tak co, funguje to?“ šeptne Lukáš.

Maty se rozhlédne... a pak se rozesměje. „Ty mě nevidíš, vid’?“

Lukáš natáhne ruku – a opravdu, kamarád jako by zmizel.

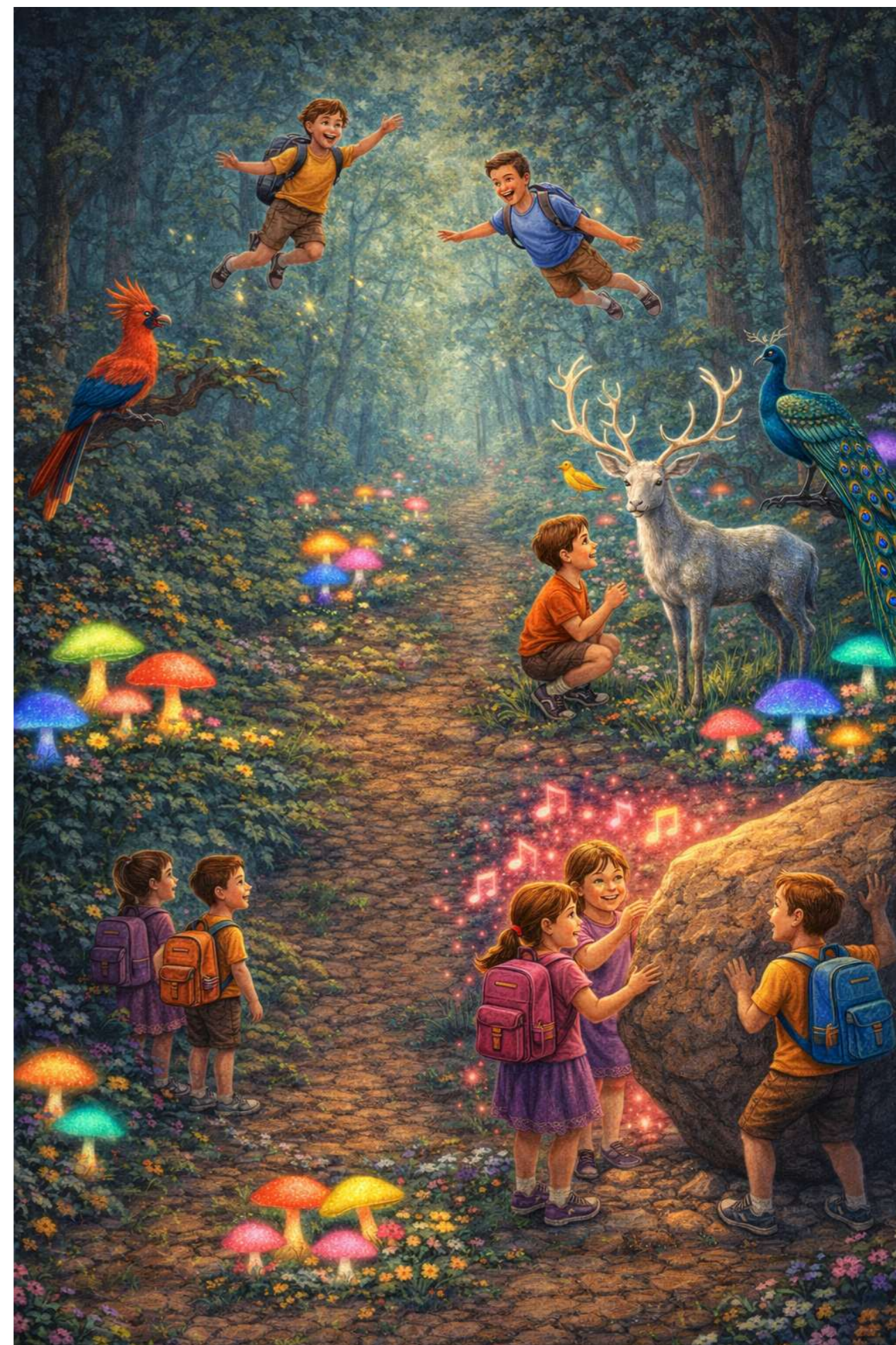
„To je boží!“ zasměje se a za chvíli už oba neviditelní pobíhají mezi ostatními a tropí neplechu. Když je vidí... nebo vlastně už nevidí Adélka, šup s červenou houbou do pusy a je taky fuč.

Rozárka s Johankou si vybírají růžové houby. Vzápětí je obklopuje jemná melodie – harfa, flétna, housle i zpěv. Dívky se roztočí dokola a smějí se. „To není jen hudba... to je radost!“

O kus dál objevují Adina, Meda a Míša velký balvan, který blokuje úzkou stezku vedoucí dál do houští. „Tudy by se dalo jít... kdybychom ten kámen odvalily,“ zamyslí se Adina. Vedle něj si všimnou oranžových hub. Bez dlouhého váhání je ochutnají – a v tu chvíli ucítí, jak jim do rukou proudí neuvěřitelná síla.

„Zkusíme to společně!“ zavelí Meda. Opřou se do kamene... a ten se s duněním pohne. Ještě jednou zatlačí – a balvan se odvalí stranou, jako by byl z peří.

Za kamenem se otevře úzká stezka vedoucí hlouběji do lesa. Z jejího nitra vane chladný, tajemný vzduch.

Strážce lesa

V tu chvíli se půda začne lehce třást pod nohama. Adina, Meda a Míša couvnou o krok zpět. Pak se mezi kapradím mihne obrovský stín – a ze tmy stezky pomalu vystoupí... něco.

Něco úžasného.

Je to strážce lesa.

Je obrovský – tak obrovský, že jeho hlava sahá skoro ke korunám stromů. Vypadá trochu jako člověk, trochu jako strom a trochu jako lesní zvíře – všechno dohromady. Jeho nohy jsou silné jako kmeny starých dubů a z hlavy mu vzrůstají mohutné parohy, po kterých se pnou větvičky s malými zelenými lístky. Strážcova kůže připomíná kůru prastarého jasanu, porostlou listím, mechem a lišejníkem. A oči, ty mu svítí zelenkavě – klidně a tiše, jako dvě svíčky, které nikdy nezhasnou.

Děti jako by v tu ránu zkameněly.

„To je ochránce lesa,“ zašeptá průvodce, který se mezitím tiše přiblížil zezadu. Jeho hlas je klidný, ale vážný. „Hlídá, aby nikdo neodnášel kouzla ven z lesa. A aby se nikomu nic nestalo.“

Průvodce se ukloní strážci a otevře ústa, aby něco řekl – ale v tu chvíli se stane něco, co nikdo nečekal. Strážce svými parohy zavadí o korunu blízkého stromu a z toho se snese třpytivý zlatý prach. Vítr ho zavíří do malého oblaku – a ten oblak se snese přesně tam, kde stojí paní učitelka. Zableskne se. Tiše, ale jasně. A pak se ozve podivný zvuk – něco mezi výkřikem překvapení a hlubokým zahřměním. Tam, kde před chvílí stála paní učitelka, teď sedí velká, pruhovaná šelma. Kouzelná magie lesa omylem proměnila paní učitelku v tygra!

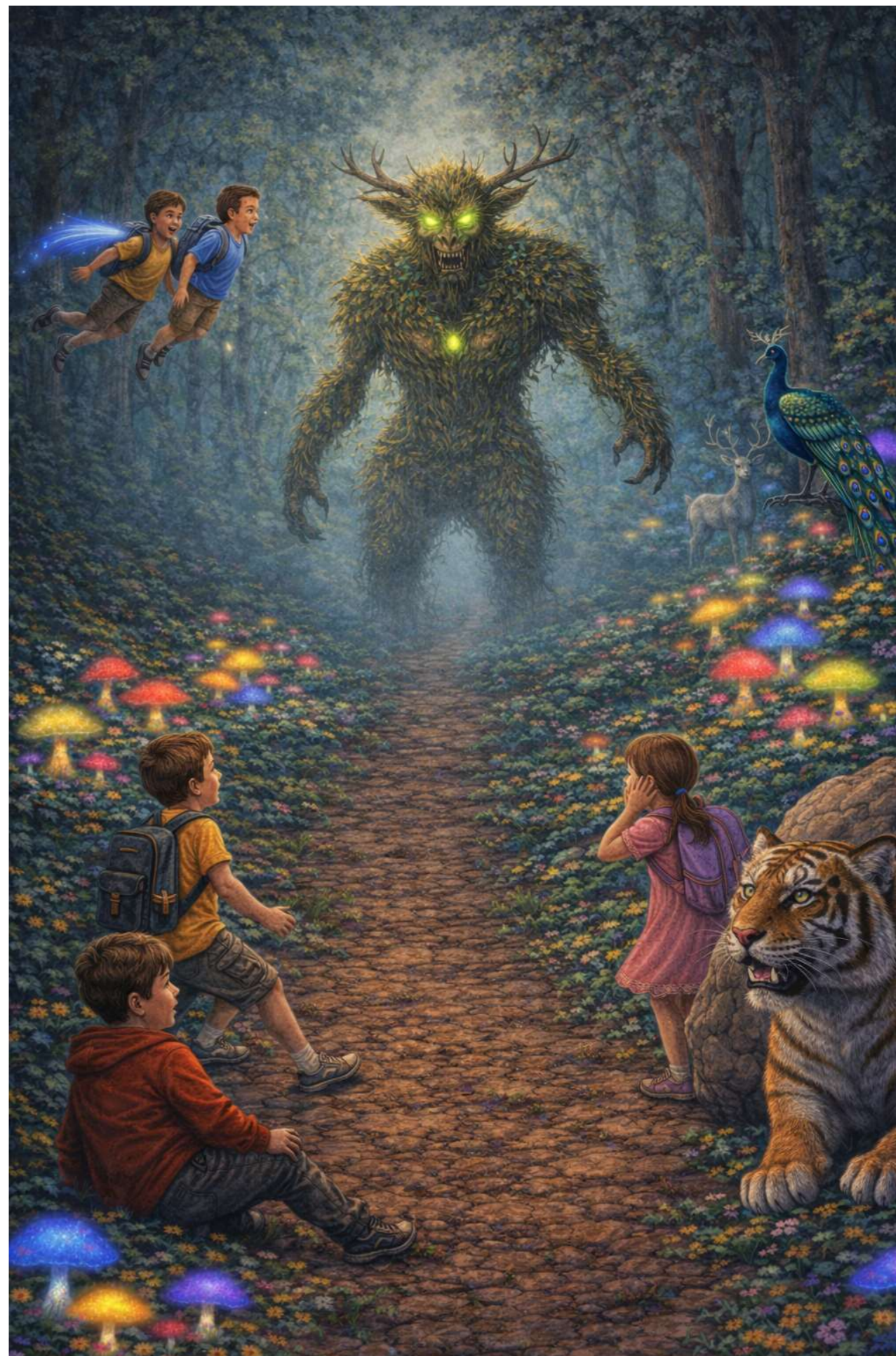
Tygřice se podívá na své tlapy. Pak na ocas. Pak zase na tlapy. Otevře tlamu, aby něco řekla – a místo slov se ozývá tichý, hrdelní zvuk. Něco mezi předením a mňoukáním, jen o hodně hlubší. Děti se na sebe mlčky podívají. Nikdo neví, co to znamená. Tedy kromě Rafaela, Míši a Tey, kteří snědli žlutou houbu.

Míša pomalu pronáší: „Ona se ptá, jestli to tak zůstane navždy.“ Tygřice na něj pohlédne s výrazem, který jasně říká: tohle není vtipné.

„Říká, že chce zpátky. Prosí o pomoc.“ vážně poznamenává Rafael.

Tea si sedá, aby byla blíž k těm velkým zlatým tygřím očím, pohladí šelmu po hlavě a tiše k ní promlouvá – ne po lidsku, ale měkce a hluboce – zkrátka tygří řečí: „Paní učitelko, nebojte se, kouzlo přece o půlnoci pomine...“

Tygřice pomalu zamrká. Pak si se zjevnou úlevou sedne pod nejbližší keř, a začne si olizovat pravou přední tlapu.

Návrat

Mezitím si Maty všimne něčeho mezi kořeny starého jilmu – sametově tmavé fialové houby třpytící se jako posypané hvězdným prachem.

„Fialová přece přenáší z místa na místo!“ vykřikne Johanka a všem dojde najednou totéž – je čas na návrat domů.

Průvodce nám vysvětlí, že se mají všichni chytit za ruce, myslet na místo kam chtějí jít a každý si musí ukousnout kousíček houby. Děti se seřadí do kruhu, tygřice si sedne doprostřed a Maty jí z dlaně nabídne poslední sousto. Zavřou oči a všichni společně myslí na tunel pod školou.

Les, jeho strážce i starý průvodce se začínají pomalu rozplývat – barvy hasnou, zpěv ptáků se vzdaluje a vůně květin slábne. Pak přijde tma, ticho – a najednou stojíme zpátky v tunelu, z něhož vidíme na povědomý nápis „Nástupiště 0“. Uprostřed skupiny stojí paní učitelka – už zase ve své lidské podobě, jen snad s trochou listů ve vlasech. Někde v hloubi školy začnou hodiny odbíjet – jedna, dvě..., až dvanáct. Půlnoc.

Všichni se trochu omámeně rozhlížíme kolem sebe, jako když se ráno probudíme a chvíli nevíme, jestli se nám to ještě nezdá.

„To byl ale divný sen,“ mumlá Kuba a mne si oči.

„Sen? počkej, že bysme jako všichni snili najednou stejný sen?“ diví se Sofie.

„To by bylo jistě divné,“ odpovídá Max. „Ale chápej, tamty věci prostě neexistují – mizící vlak kouzelný les, kouzelná tabule, létání, paní učitelka tygřicí... to prostě ne,“ uzavírá přesvědčeně.

Děti se na sebe podívají a jedno po druhém začínají přikyvovat – je to jasné. Bylo to příliš bláznivé, příliš neuvěřitelné. Musel to být sen.

V tu chvíli se Rozárka podívá dolů na svou ruku – a ztuhne. V dlani svírá malou, dokonale růžovou houbu...

